Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Tractio de incarnatione - Cod. Ettenheim-Münster 198

Mangillius, Antonius

[S.l.], 1632-1634

Capvt III.

urn:nbn:de:bsz:31-117158

Visual Library

Q. negando ma: vide e. qa ad rationem componentis satis e si ipsum ut constitutum ex pluribus suae ea propriae haeat rationem partis suae non. Itt qa etiamsi n. sint proprie partes constitutum tn ex illis n. e simplex sed e compositum, equidem huiusmodi constitutum pt simpliciter appellari compositum sicut simpliciter n. e simplex partim si simpliciter e per id unum sicut e Christus

Ex his a. colligitur n. pcte qd compositum sit effectus componentibus inferri qd persona Christi si sit composita, sit effector Verbo aut divinitate qa compositum n. e virtute effectivo nisi componentibus quae hanc rationem partis proprie dictae e ex sua natura ordinata ad constitutionem unius tertii, neq. Verbum aut divinitas e huiusmodi. X ex eo

Obiices 3tio si persona Chri. est composita sequeretur compositum poe. esse cum componente, siquidem n. alia e persona Christi composita e persona Verbi componens.

R. Christi personam secundum se vel prout e componens n. induxisse naam humanam, sicut induxit Christi persona prout e composita, ac proinde persona Christi prout e componens n. e persona Christi prout e composita, ex hoc n. licet inferre qd ex Christo sit alia e alia persona.

Obiices 4to: componentia sit prior composito qd naa divina e naa humana sit prior persona Christi quam componens. hoc a. videt repugnare.

R. naam humanam e divinam n. esse priores persona Christi secundum se sumpta, esse tn priores persona Christi prout e composita ex naa humana, naa divina, e divina subsistentia vel personalitate, neq. in hoc ullum e absurdum.

Obiices ultimo: de compositum e creatum qd si persona Christi e composita e creata, qd e absurdum.

R. Christi personam esse creatam n. secundum se vel prout e aliquid simplex, sed tm prout e composita, neq. in hoc ullum e absurdum, qa huiusmodi creatio n. e terminata ad Verbum secundum se neq. illud mutatur, sed ad totum constitutum ex naa humana e supposito divino.

CAPUT III.

An Verbi divini e natura humana Christi sit aliquid creatum.

Quae S. Thomas disputat art. 5 e 6 infra, quantum satis e, ex occasione explicabuntur, quibus ad illud qd tractat art. 7 gradum faciemus. e potissimum terminos unionis hypostaticae secundum qd sit terminus talis unionis explicemus, iam de ipsa unione secundum se disputandum e.

Supponendum e a. unionem hypostaticam n. esse aliquid reale ex parte Verbi ad naam humanam, qa Verbum e unaquaque relatio realis ad creaturam, ut optime docet S. Thomas in corpore eiusdem articuli, illud a. remanet contro=

controuersum: utrum unio hypostatica sit aliquid reale superadditum et receptum in ipsa naturam humana quo eadem natura unitur divinae hypostasi.

Ia sententia vult divinam hypostasim et humanam naturam realiter separatas unari absque ullo reali superadito. ita Gregorius 2a 3mo dist. 28 q. 2 ad 17 et 18. eandem sententiam sequuntur multi Thomistae, qui tamen in eo differunt a Gregorio, quod ipsi ponunt relationem sequentem ex unione facta inter Verbum et humanitatem, Gregorius a. negat etiam relationem sequentem, hac 2a sententia in eo fundatur, videtur nihil fundato, quia divina voluntas et omnipotentia potest facere ut absque ulla mutatione reali aliqua sint unita, quae prius unita non erant.

IIa sententia affirmat naturam humanam superadditum esse aliquem modum realem quo mediante et supposito Verbi divini inter se unita sint, verum etiam sectatores huius sententiae differunt inter se; quidam enim volunt modum illum esse accidentalem, ut tradatur Vasquez disp. 18 cap. 2., alii docent modum illum esse substantialem. ita Suarez disp. 8 sect. 2. Vasquez loco citato. Lessius lib. 2 de affectionibus divinis cap. 2. et cum recentiores.

Dico primo cum 2da sententia. natura humana per aliquid reale superadditum unitur Verbo divino hypostasi quo definente nec cum simili succedente illa desinerent esse unita. Prob: quia natura humana secundum se et praecindens a subsistentia et indifferens ut sit unita vel non sit unita Verbo. similiter et indifferens ut sit unita persona Verbi potius quam persona Patris vel Spiritus Sti. per aliquid reale superadditum debet esse unita persona Verbi. Ans Prob: quia nulla est maior ratio cur natura humana considerata secundum se sit potius unita Verbo quam non unita, potius unita Verbo quam reliquis personis. Consequ: videtur constare, quia quod est indifferens ad esse tale reale et non tale, per aliquid reale superadditum debet determinari ut potius sit realiter tale quam non tale.

Nec potest voluntas divina unit persona Verbi naturam humanam efficiendo non totum quod est, nihil reale superaddat natura humana.

Sed contra est. quia ut persona Verbi et natura humana conflent hoc unum per se vel hoc totum substantiale, quod sunt, debent esse realiter et formaliter determinatae ad faciendum illud unum, cum ex se sint formaliter indifferentes vel non aptae ad faciendum unum. Inter voluntatem divinam quae effective concurrit ad constituendum illud totum, debet assignari aliquid aliud ex parte obiectiva illius voluntatis quod formaliter determinet personam divinam et naturam humanam ad faciendum unum totum et unum per se, illud a. formaliter determinans non est nisi aliquid reale superadditum ipsi naturae humanae, cum non potest esse superadditum Verbo, ut ruam faximus et ipsa unio hypostatica ut patet. Ans Prob: quia Dei voluntas non potest variare realiter et intrinsece res nec superaddere aliquid reale alicui, sicuti non potest ~~tura~~ facere album de non albo album absque superadditione albedinis, nec potest unire duo ad faciendum unum per se

in ratione

in ratione naturæ nisi superaddendo alteri aliquid rationis cui illa unianter
et conjunganur omnino naturæ, vt eodem solet probari in physicis. neq;
responderi potest quod persona divina et natura humana per actum voluntatis
Dei liberum formaliter determinentur ad faciendum unum totum, nam actus
liber Dei nunc est virtualiter distinctus ab entitate divina nunc n, non potest habere
rationem formalis unionis intercedentis inter Verbum divinum et naturam humana-
nam, hoc a. patet: quia si actus ille divinus naturam humanam formaliter uniret
Verbo, vel eam Verbo uniret, quia ipse est actus voluntatis Verbi, vel quia hic pro
termino vel obto ipsum Verbum quatenus est: Actus per eundem actum vult
naturam humanam esse unitam Verbo. imum nici hoc est, quia alioquin actus liber
Dei naturam humanam uniret ex obto personis divinis cum sit actus voluntatis
quam trium personarum. neq; est dicendum, quia ~~cum~~ voluntas Dei n est re
vera dicimus, uniri res formaliter et realiter ex eo fieri quod illas has pro obto
nisi saltem in aliqua illarum de nouo aliquid reale producat.

Quoties ergo naturam humanam cum sit unita Verbo determinari n
per additionem, sed per ablationem vel remotionem alicuius realis quod impediebat
ne humana Chri natura esset Verbum est unita.

Sed ~~stra~~ est, quia illud quod sublatum est, vel erat aliquid extrinsecum, vel
intrinsecum naturæ humanæ. imum dici n potest, quia extrinsecum impediens unio-
nem duorum nihil aliud videtur esse quam distantia localis interrupta inter
res quæ debent uniri, ocs a. divinæ personæ semper et ubique presentes n sunt
humanæ, unde natura ~~humana~~ humana vel alterum duorum personis vel nulli
earum est unita. neq; est dicendum, quia illud intrinsecum naturæ humanæ
per cuius sublationem esse vel e aliquid substriale, quia natura humana, vel ali-
quid accidentale. n imum, quia humanæ Chri naturæ nihil proprium substriale
defuit ipsi propriam substriam, vt fide certum est, et infra ostendetur, quæ
substria ejus in humana Chri natura nunquam fuerit, hic potuit detrahi
eidem naturæ nec ~~propter~~ propter illius abscentiam potuit esse maior res caro humana.
natura est potius unita quam n unita, vel potius unita personæ Verbi quam reli-
quis. quia a. neq defendi potest intrinsecum per cuius sublationem esse
aliquid accidentale huic aliqui accidens vel dispositionem, patet quia nullum
accidens, nulla dispositio potest assignari per cuius ablationem vel absentiam natura
humana possitis determinari vt potius esset unita personæ divinæ quam n
unita, potius unita Verbo quam alteri personæ.

Ex dictis igitur patet natura humana Chri fuisse superadditum ali-
quid reale. vt esset unita supposito divino Verbo, potest a. alia etiam ratio
afferri ad probandam nram propositionem, vt videre est apud Lessium lib. 5 de
perfectionib. divinis cap. 6. Suarez disp. 8 sect. 3. Vasquez disp. 18 cap. 3 ad racom.
et alios recentiores, sed illa vel revocantur a nobis factam, vel n habet mul-
tum roboris.

Objicies imo:

Obycies jmo: voluntas Dei ft aliquid creatum v:g: nrum intellectum extrinsecus e abq ipius mutade intrinseca elevare ita vt is sit formaliter potens ad aliquid efficiendum nempe visionem beatificam & poterit etiam nda humana elevari ad visionem hypostaticam abq di mutade sibi intrinseca ft a. eadem elevare fieri potis ad visionem cum hac persona quam cum alia per liberam Dei voluntatem & nulla e necessitas ut ad di nda humana Chri aliquid intrinsecum per id illa vnietur Verbo.

R transeat tns dic a. transeat, qa licet illud iam satis coniter recedatur, at alys tn negatur. eiusde nego rseq: rdo disparitatis e, qa quando Deus elevat intellectum extrinsece ad hoc vt possit videre Deum, tunc intellectus sti: tuitur formaliter potens videre Deum per ipsam Dei objectam ex Dei decreto applicatam vel assistentem extrinsece eidem intellectui, sta vero si Dei voluntas pot similiter extrinsece elevare ndam humanam vt ea abq di sui mutade intrinseca det formaliter vnita Verbo secundum Dei voluntatem aut etiam gratiam, nda humana deteret de formaliter vnita Verbo. hinc a se: quentur qd nda humana det ac vnita. oby tribus diuinis personis, vt facile colligi ft ex supradictis, vel certe qd eadem Dei voluntas e omnipotens deberet supaddere aliquid reale nde humana ad eam formaliter determinandam vt det realiter e formaliter vnita Verbo, cum ipsa secundum se sit indifferens vt sit vnita Verbo e n sit vnita.

Obycies 2do: duae partes aquae abq di reali supaddito potut vniri inter se constituere vnum totum indiuiduum & similiter persona Verbi e nda humana abq di reali supaddito potut vniri e facere vnum per se qd e Christus.

R apud multos Falsum e tns, nempe apud eos des qui volunt, quando vniuntur duae partes totum, produci de nodo aliqd indiuisibile, totum: tum, vel aliquem modum supadditum quo mediante partes in ipsam facere vnum per se cum prius n facerent, quicquid sit de hac re certum e apud des, qd, vt duae partes aquae faciant vnum cum prius n facerent debet determinari saltem per indistantiam localem & similiter persona Verbi e nda humana vt faciant vnum per se debent determinari per aliquid aliud a seipsis, sed n potut determinari per indistantiam localem, qa hoc etiam supponit coexistentiam, sta humana eo ipso indistantiam ab obiectibus quinis diuinis & nda humana e Verbum debent determinari per aliquid aliud reale supadditum. his a. absolutis definiendum e an detectum reale superadditum sit aliquid accidentale vel substantiale. ro. sea. re.

Praemittendum e diuinctionem eorum ex quibus aliqd vnum per se componitur ee de intrinseca rde illius, seq: componitur compositum ft de aut illegi abq fuiusmodi coniunctione, quoniam o. dua ex et quibus aliquid com: ponitur, formaliter coniungunter per id quo vniuntur, si hoc ipsum e aliquid distinctum a partibus, sta vt partes n vniantur seipsis formaliter sed per

aliquid

aliquid superadditum, hoc ipsum necessario è de ratione intrinseca rei constitutæ è compositæ, vt per se sit.

Premittendum è rursum hoc accidens esse de intrinseca ratione subsistentiæ, quia ex aliquibus distinctionem inter se retinentibus fit fieri vnum per se, eusmodi è subsistens è ens subsistentiale, nisi vnum compleat è efficiat, alterum verò compleatur è efficiatur intra idem ès, cum igitur ~~nam~~ accidens non sit intra idem ès cum subsistentia, non fit ex accidente è subsistentia fieri vnum per se, sed tm vnum per accidens, è per sequens impossibile è accidens esse de ratione intrinseca vnius substantiabilis. his premissis.

Dico 2do. superadditum naturæ humanæ per quod ipsa vnitur Verbo, non è accidens. in hac propositione sunt cum S. Thoma, vt infra videbitur cum Suarez, Vasquez, Lessio loc. citt. è aliis sectatoribus 2ræ sententiæ; eadem tm propositio è ita S. Bonaventura in 3mo dist. 30 q. 4 art. 2 è in 3tio dist. 3 q. 1 art. 5. vbi docet qualitatem absolutam rei ipsa distinctam a natura humana fuisse productam vt illa Verbo uniretur, è asserit eandem sententiam fuisse Alexandri de Ales, quamvis Vasquez disp. 18 cap. 2 velit Alexandrum non fuisse in illa sententia, è Occamum docuisse etiam contrariam.

Pro propositione: quia si vel. superadditum, per quod humana natura vnitur Verbo, è accidens, vel è tale vt per ipsum humana natura formaliter vniatur Verbo, vel tm per illud eadem natura disponitur, vt postea Verbum è natura humana se ipsis formaliter vniantur. imo dici non fit, quia hic hoc Christus è vnum ens per se subsistens, vt docet fides catholica, è idem ens per se è compositum, vt constat ex dictis, ex supposito nunc è natura humana vnitis è vnito natura humana ad Verbum non fit formaliter sentire, in aliquo accidenti modo explicate, quia aliquin accidens esset de intrinseca ratione vnius per se substantialis, quod repugnat, vt constat ex dictis. Quod a. non potest dici 2dum patet; quia si accidens superadditum ad vnionem naturam humanam cum Verbo è tale vt per ipsum natura humana determinetur è disponatur ad hoc vt seipsa vniatur cum Verbo, vel hoc accidens è aliquid absolutum, vel è aliquid respectivum. imo a. non fit esse accidens absolutum, quia sic humana natura non potest determinari vt est vnita potius Verbo quam alteri personæ divinæ, cum è huiusmodi accidens nullam ex nostris personis determinate nempe tam respiciat, non è maior ratio cur per illud natura humana determinetur è disponatur vt ipsa sit vnita potius Verbo quam reliquis personis.

Quod si dicas accidens illud superadditum non absolutum sed respectivum, nempe ita vt respiciat determinate personam Verbi non reliquas, è ideo disponat naturam humanam vt ipsa sit potius vnita Verbo quam reliquis personis, sicuti multi volunt quoad. natura determinari est disponitur vt illa ipsa vniatur, quia è quia ipsa vniatur natura.

Contra hoc imo è, quia exemplum è falsum, quod satis ~~fal~~ firmis argtis

aptis conuiter obtendi solet in Philosophia. Ad 2dam ita, quia si naa
humana secusa realiter vnitur Verbo, cum vnio necessario ponat in
relatione praedicamentali, vt patet ex dictis, sed transcendentali, hu-
iusmodi relatio vnionis debet esse identificata cum naa humana, cum
ipsum independenter a quocunque accidente etiam respectiuo superad-
dito naa humana stat, hanc vnionis relationem ad Verbum esse in
inditam a Verbo, alias huiusmodi accidens erit vnita Verbo, aut ita
ex naa humana e supposito diuino constituitur vnum per se absq; ulla
reali mutatione extremorum. Et qua ratione fieri potest vt videatur satis posse,
siquidem naa humana e gremio diuina Verbi mediantes necdum vnitae, per
nihil reale superadditum afferunt a seipsis realiter sumpti, et ita priori modo
vt ajunt componunt, neuti constituerent posteriori modo sumpta licet vtro
modo possint accipi collectiue. Denique ita exemplum naa e foa, ea naa
habet poam naalem ad formam tanquam ad propriam actum, e foa habet inclina-
tionem ad illam tanquam ad propriam poam, quare cum inter illas secundum
se sumptas ea tm sit improportio, id pria naa e indifferens ad oes foas, vt patet
propria huius actus requiruntur dispositiones tanquam determinatio quaedam.
Ita vero naa humana nullam habet naalem poam ad gremium naturam Verbi
vel ad illam aliam gremium diuinam, nec gremio diuina habet naalem inclinatio
ad naam humanam, ideo naa humana non potest per aliquod accidens determinari
vt seipsa sit vnita Verbo et Verbum seipso sit vnibile naae humanae.

Addo cum Deus posit ponere accidens separatum ab oi subtia,
vt patet ex Eucharistia Christi, potent etiam multo magis Christum vt e gdam com-
positum separare ab oi tuto accidente, praertim cum subtia non dependeat
ab accidente, sicut accidens dependet a subtia, atqui si humana Christi
naa per accidens aliqd esset determinata, vt seipsa realiter esset vnita Verbo
non esset Chrs vt e totum gdam subtiale separari ab huiusmodi accidente,
adeoquin si posit separari potuisset etiam constitui absq; tali accidente, cum
absq; illo Verbum diuinum e naa humana possint se sibi inuicem applicata.

Dico vltimo. Inco hypostatica e modus quidem substantialis
supernaturalis recepitus in naa humana e terminatus ad poam Verbi, qui modus
e res realis vniendi humanam naam e poam Verbi. in hac sententia
conuenimus cum Suarez, Vasquez e Tertio loc. cit. e cum alijs. eandem
sententiam quatenus asserit vnionem hypostaticam esse aliquid substantiale exis-
timamus esse ad mentem D. Thomae, i.s.e. in hoc art. ad 3tium sic ait: hoc
dicitur esse Deus pp vnionem in quantum terminatur ad hypostasim diuin-
nam. his a. verbis, vt patet, significatur vnionem esse de intrinseca ratione hos Dei,
esse per sequens esse quid subtiale, cum nihil accidentale possit esse de intrinseca
ratione subtiae, vt patet ex dictis. nec obstat pp S. Thomas in corpore articuli e
alibi eandem vnionem appellet relationem naae humanae ad Verbum, pp licet

Vnio

Unio ñ sit relatio adventitalis, e sic relatio ~~accidentalis~~ transcendentalis.

Ex conclusio: qa unio hypostatica, quam ex supradictis sequitur esse quod humana Chri nata sup adventum suo Verbo nempe eidem natæ humanæ, seipsa formaliter uniretur, aliquin deberet uniri per aliam unionem e hæc, cum sit eadem ratio, per aliam, e sic deinceps, ac proinde daretur processus in infinitum. adde qd unio hypostatica e actualis ratio unienti: nam humanam cum Verbo necesse existere, nisi dum illa sit unita, e e modus nata humana. qd a. sit substantialis patet: qa ñ e accidens nata humana eam disponens vel formaliter uniens Verbo, ut supra ostensum e e e aliquid substantiale quo sc: humana nata e Verbum conveniunt ad faciendum unum per se substantiale nempe Christum qui e unus in tota persona. qd a. unio hypostatica sit supranatalis patet: qa superat vires activas totius natæ e e supra exigentiam sui esse: qd vero solum terminetur ad Verbum divinum patet: qa ñ est in illo recipi, ut supra diximus. e sequitur ex eo qd alias Deus contra Scripturam e fidem esset in seipso mutatus realiter intrinsece, siquidem Verbum divinum per aliquid in se realiter receptum aliter se haberet in seipso atq se haberet prius. denique qd eadem unio respiciat Verbum patet: qa e ratio formalis unionis natam humanam cum Verbo e necessario Verbum respicit.

Ex dictis a. colligi: 1o qd idem modus unionis ñ ut quod sed ut quo ingreditur compositum qd e Christus, qa in illo e e inclusus ñ tanquam aliquid componens, sed tanquam id quo persona divina e nata humana. componunt Christum qui e unum substantiale e in nate suppositi.

Obiices: si datur talis modus in nata humana Chri sequitur eam ñ uniri immediate personæ Verbi, sed mediante aliquo creato, nempe ipsa unione. e humana Chri nata ñ e unita Verbo tanquam aliquid constituens unum per se cum eodem Verbo.

R negando seq: antecedens, quamvis e. humana Chri nata predictus modus requiratur, adhuc nata humana unitur immediate Verbo, qa modus ille ñ se sit inter humanam natam e Verbum sicut sch. v: g: gluten inter duo ligna, quæ illo innectantur, nec idem modo Verbo uniretur ut quod sive tanquam res qua uniatur simpliciter, sed ut quo sive tanquam ratio formalis qua ipsa nata humana Verbo uniretur, hoc a. ñ impedit quominus humana nata sit immediate Verbo unita, sicut nec unio iuxta corpus ñ tam e intercedens inter corpus e tam e subiectata in solo corpore ñ impedit quo minus corpus e tam sint immediate unita.

Obiices 2do: si unio hypostatica terminatur solum ad Verbum e in eo ñ recipitur, sequitur Verbum ñ ee intrinsece unitum humanitati, e per sequens Verbum per solam denominationem extrinsecam dicetur

unitum

unitum, sed hoc est absurdum. Maior est: quia unio non affert intrinseca Verbum sed tm extrinseca terminatur ad ipsum & denominatio unitributa Verbo, cum desumatur ab aliquo quod est ordo extrinsecus Verbo, & denominatio mere extrinseca.

Respondent aliqui negando maiorem objectionis, quia inquiunt adhuc ut unum dicatur intrinseca unitum alteri, sufficit si unio pendeat ab illo extrinsecus tanquam a termino ubi intime praesenti, unio a hypostatica natura humana Christi sic pendet a Verbo.

Sed contra hanc responsionem est, quia si Angelus angelicus ut ex natura rei distinctus a substantia Angeli, ut multi arbitrantur, & Angelus abstracta, sed impressa intuitive cognoscat suam substantiam, ut vult communis sententia, pro etiam indicio veracis cognitio intuitiva substantiae Angeli existens in eusdem Angelus extrinsecus pendet ab eadem substantia tanquam a termino vel obiecto ubi intime praesenti, nec tm illud dicet substantiam Angeli esse intrinsecus unitam eidem cognitioni & falsum est quod dicitur in obiectione, aliunde, quae facile excogitari possunt, et impugnari eadem responsio.

Sed respondent aliqui concedendo maiorem, & negando minorem, siquidem dicunt Verbum denominari unitum extrinsecus per unionem, & quod unitum denominatur ab unione, ubi extrinseca, licet ea sit ex intrinseca tamen compositi, quod est Christus, atque hoc modo loquendi nonnulli recentiores volunt sentire Bonaventura in 3 dist. 19. 5.

Sed contra hanc responsionem est, quia de ratione constituentis unum per se cum alio videtur esse quod sit illi intrinsecus unitum, & ideo etiam sua radalis licet sit unita corpori per unionem receptam in solo corpore, iuxta multorum sententiam, nihilominus etiam ex eadem sententia dicitur esse corpori intrinsecus unita.

Respondendum est igitur negando maiorem, nec est, quia licet hypostatica extrinseca terminetur ad Verbum, per illam tm Verbum & natura humana concurrant vel coniungantur ad constituendum unum per se, ac proinde cum Verbum dicitur unitum natura humana, non est denominatio extrinseca, sicut est denominatio dextri, cogniti, visi, agentis &c. siquidem denominatio extrinseca non est desumi ab aliquo ita coniungente rem denominatam cum altero extremo ut ex ipsis fiat unum per se, quod stat ex duobus denominandis recentibus, & ex quaecunque alia quae extra controversiam sit extrinseca, ac proinde denominatio extrinseca desumitur a sola ista extrinseca rei denominatae, ut cum hac, illa huic accidentaliter & extrinsecus sit conuncta vel faciat tm unum per accidens, non per se.

Adverentes

Addendum est tm inter nos, & Authores Verbum extrinsecus

denominari

denominari unitum humanæ Christi naturæ, non ab ipsissimum rare ipsa, ut
ait, sed tan in modo loquendi, quoniam tan communes Verbum dicitur de-
intrinsece unitum humanitati, et denominatio unitis Verbo attributa
cogniter appellatur intrinseca, et differt a denominatione quæ cum saepe
sit extrinseca, ideo illam appellandam esse intrinsecam merito dicimus
cum Suarez disp. 8 sect. 7. et aliis, et negavimus maiorem obiectionis, quam
Poncti, Buttgres concedunt.

Obiectio 3tia: si Verbum per unionem naturæ humanæ respectum
et ad se terminatam unitur eidem naturæ, sequitur eandem unionem adhære-
re Verbo, sed sequens est falsum &c. seq. ma: patet: qa non aliud est qua unio
substrialis et naturalis, secundum sententiam satis communem, recepta in mata et ter-
minata ad formam substrialem adhæret eidem for, nisi qa for unitur natæ
per huiusmodi unionem ad se terminatam. Minor q. patet: qa si unio hy-
postatica adhæreat Verbo, sequitur eandem unionem adhæsiue recipi in Verbo,
et sequenter Verbum esse subtu adhæsionis respectu unionis, qd est eio falsum
et ab illo negabitur.

Et negando seq: ma: ad probationem dico de natura illius cui alte-
rum adhæret siue de natura subtu adhæsionis esse, ut recipiat adhærens vel ab eo
afficiatur siue afficiatur, sic c. creatura per creationem, terminus per actio-
nem agentis naturalis vel secundum for substrialis per unionem sibi adhærente,
et secunda aliud subtu adhæsionis per sibi adhærens efficitur, hoc a. est verum
aliquo modo affici, recipere et compleri, nequidem aliquid effici manifeste
est ipsum affici. nunquam qd efficitur prius erat efectibile, et per consequens
in se habebat carentiam alicuius perfectionis, siue caracterem aut quasi
vacuitatem in qua effectio superveniens recipiatur quæq per eandem effectio-
nem replentur siue completur. cum igitur for per unionem ad se terminata
efficiat, cogit per illam recipiat habere rationem actus ut est ultimo in-
formantis, et ut secundum se. non hat rationem nisi actus sui substantialiter ordi-
nati ad informandam matam et constituendum unum per se cum illa, recte
unio dicitur adhærere for, ita vero cum Verbum sit ultimo et infinite
effectum ab eminentiori modo stancat quicquid effectionis est in omnibus entis cre-
ato, nequam ex ipsa unione ad se terminata, non fit ab ea effici, et per consequens
neq illam proprie recipit neq ab illa afficitur vel completur. quæq neq
unio hypostatica adhæret Verbo neq Verbum est subtu adhæsionis respectu uni-
nis. ex his a. non potest inferri Verbum non esse intrinsece unitum natæ humanæ,
qa de ratione intrinsece uniti est ut non sit alteri extremo ita intime uniretur
ut ex iis efficiatur unum per se, qd totum verificatur etiam de Verbo res-
pectu natæ humanæ.

Obiectio 4ta: unio substrialis non potest terminari nisi ad aliquid incom-
pletum, sed Verbum, ut patet, non est huiusmodi. Maior patet: qa unio non potest

recipi

recipi nisi in aliquo incompleto & nec id terminari nisi ad incompletum.

Ad negando ma: ad eius proportionem nego seq: ratio disparitatis est, quia eo ipso id unio recipitur in aliquo necesse est ut id in quo recipitur efficiatur, ut patet ex supradictis, per ipsam unionem ipso eadem ratione

Hinc patet

illi uniuntur, id est ex naturâ & ex quodcunq; alio in quo recipiatur unio cum altero extremo, utra verò cum ut repugnet ex incompleto, in quo recipitur unio, & alio completo fieri unum completum, ita ut vere ut sint duo entia completa ejusque unum tertium. ita etiam ut repugnat unionem receptam in uno incompleto terminari ad alterum completum, unde etiam unio hypostatica recepta in naturâ humanâ secundum se incompleta vel in ultimo effectu poterit terminari ad Verbum licet completissimum & effectissimum.

Ad tertio ultimo: subsistentia, creata ut per unionem à se distinctam, sed tantum seipsa unitur naturæ humanæ cum sit eius modus & etiam subsistentia Verbi divini, ~~cum sit eius modus~~ quæ in locum subsistentiæ humanæ subrogata terminat hunc naturam humanam, ut per unionem à se distinctam sed seipsa debet uniri naturæ humanæ.

Ad negando seq: ratio disparitatis est quia subsistentia creata naturæ humanæ cum sit eius modus, hæc res quæ potest existere separata a natura, ac proinde separata faltuor alio modo unitur naturæ, utra vero subsistentia est ipsa Verbi hæc modus naturæ humanæ, sed est entitas effectissima quæ potest existere absq; eo quod sit unita humanæ Christi naturæ etiam existenti & a se existenti, ac proinde debet uniri eidem naturæ per unionem a se distinctam.

Quæres: cur Christi humanitas non sit ubique & Verbum divinum, licet Verbum sit intrinsecè unitum humanitati nectit humanitas Verbo?

Ad Verbum non est unitum humanitati nisi ubi id unio inclusa illam, cum a. unio non sit nisi ubi est humanitas, eo quod ipsa ut ea tanquam in subiecto, ideo Verbum ex vi eiusdem unionis quæ unitum humanitati ubique ea est, non tamen humanitas, & unita Verbo ubique ipsum sit, & merito, cum Verbum ut de effectione humanitatis & ultimum eius complementum, non a. humanitas ut effectione Verbi, & ideo mirum non est si Verbum sit ubique, non a. humanitas.

CAP. I. IIII.

Utrum Unio hypostatica naturæ humanæ sit una simplex?

Quoniam natura humana in qua recipitur unio hypostatica est unum ex per se quæ una natura humana vel una humanitas, & ex altera parte eadem natura dicit ex partibus nempe ex corpore & anima, ideo controversum est: an unio hypostatica sit una simplex, an vero composita ex duabus partialibus quarum altera in corpore & altera in anima recipiatur. imo cum in composito substantiali secundum eximiam opinionem sit etiam unio distincta a.

partibus